



Juleevangeliet (Lukasevangeliet kap.2 v.1-14)

Og det skete i de dage, at der udgik en befaling fra kejser Augustus om at holde folketælling i hele verden. Det var den første folketælling, mens Kvirinius var statholder i Syrien. Og alle drog hen for at lade sig indskrive, hver til sin by. Også Josef drog op fra byen Nazaret i Galilæa til Judæa, til Davids by, som hedder Betlehem, fordi han var af Davids hus og slægt, for at lade sig indskrive sammen med Maria, sin forlovede, som ventede et barn. Og mens de var dér, kom tiden, da hun skulle føde; og hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sang:

Ære være Gud i det højeste og på jorden!

Fred til mennesker med Guds velbehag!

Det meste af i år har vi måttet tænke nyt og anderledes med hensyn til, hvordan vi indretter os – i det offentlige rum, i hjemmene, i kirken. Også Julen er for mange fyldt med aflysninger, ændringer, begrænsninger, frustrationer.

Juleevangeliet er *også* i den grad nyt og anderledes. Gud har *også* i den grad tænkt på en ny måde.

Gud er den magt, som gør, at alting er til. Universet, mennesker, atomer, molekyler, naturkræfter osv. Hvis han ønsker det, har han en hel englehær til sin rådighed, der kan stille op og få folk til at ryste i bukserne af frygt. Det oplevede hyrderne på ude på Betlehems mark.

Sådan er tanken *også* ofte hos os mennesker. Hvis vi vil opnå noget, må vi gøre os gældende, sætte os igennem, markere, true, hæve røsten osv.

Men Gud har opdaget, at det er ikke den store magt og den hævede røst, der frelser verden. Det er ikke den forkromede kontrol med tilværelsen, der i det lange løb gør nogen lykkelige.

Gud er stor og mægtig. *Almægtig*, siger vi endda i trosbekendelsen. Men han er det på sin egen måde. En måde, der er temmelig forskellig fra, hvad vi er vant til at forstå ved magt.

Måske lærte vi som børn, at Gud passer på os, sådan at intet ondt vil ramme os. Vi skal ikke blive ret gamle, før vi indser, at sådan hænger det ikke sammen. Der er meget ondt, som kan ramme os – og også gør det.

Gud er ikke Superman, der kommer susende i luften og redder os fra alt det, der gør ondt og gør os ængstelige. Det har han aldrig været. Men han er Gud. Og han er hos os. Det er det, vi har Gud til. Det kan aldrig blive så usikkert og mærkeligt og lidelsesfyldt i vort liv, at Gud ikke er hos os.

Inde i stalden denne første jul, som vi har hørt om i juleevangeliet, var det ikke for lystigt. Der var kun samlet nogle få, som i forvejen var i tæt daglig kontakt, nemlig et forældrepar og deres nyfødte barn. Deres situation var ikke at misunde. Usikkerhed og angst for dagen og fremtiden må have fyldt dem.

Og mon ikke de hellere have været sammen med deres familie i Nazaret i denne betydningsfulde stund. Men de havde måttet følge kejserens påbud om at begive sig fra Nazareth til Betlehem.

Hvis vi i dag og i aften og ellers savner nogen, vi gerne ville have været sammen med, men som restriktionerne eller *andre* alvorlige grunde forhindrer, så må vi høre juleevangeliet: At Gud har indrettet sig helt nyt og anderledes *før* os og *for* os.

Han har taget bolig i det små; dér, hvor der er afsavn og usikkerhed; dér, hvor den personlige frihed er markant indskrænket; dér, hvor der er lidelse på sjæl og krop.

Dér er han. Med sin styrke. Med sin Ånd. Med sit nærvær. Med sit løfte om, at vi må bede til ham og vide os hørt. Og at han vil give os, hvad vi dybest set trænger til. Og han vil give os et liv sammen med ham.

Og Gud er hos os med sin forventning om, at ligesom han har sat alt til for os, sådan vil vi også gerne leve dagen og livet for ham og for vor næste. Det er dér, sammen med vor gode Gud og i tjeneste for vor næste, at frelsen og lykken er.

Meget er anderledes "i disse tider". Vi lider afsavn, vi irriteres. Der er ting, vi ikke kan forstå.

Lad os tænke over over den enorme frihed, vi har, når alt kører på skinner. Lad os også tænke over vore dejlige kirker, at vi har dem og fuldstændigt frit kan bruge dem til at søge trøst og styrke og vejledning i vort liv. Det er en fantastisk mulighed.

Her i kirken bliver vi fyldt af tak og glæde over, at Gud valgte at være Gud for os og være hos os på denne nye og anderledes måde gennem det lille, skrøbelige barn i fodertruget i kostalden i den lille flække Betlehem.

I ønskes alle en glædelig og velsignet jul.



Det kimer nu til julefest

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*
Mel.: Carl Chr. Nic. Balle 1850

Det kimer nu til julefest,
 det kimer for den høje gæst,
 som steg til lave hytter ned
 med nytårgaver: fryd og fred.

O, kommer med til Davids by,
 hvor engle sjunge under sky;
 o, ganger med på marken ud,
 hvor hyrder høre nyt fra Gud!

Og lad os gå med stille sind
 som hyrderne til barnet ind,
 med glædestårer takke Gud
 for miskundhed og nådebud!

O Jesus, verden vid og lang
 til vugge var dig dog for trang,
 for ringe, om med guld tilredt
 og perlestukken, silkebredt.

Men verdens ære, magt og guld
 for dig er ikkun støv og muld;
 i krybben lagt, i klude svøbt,
 et himmelsk liv du har mig købt.

Velan, min sjæl, så vær nu glad,
 og hold din jul i Davids stad,
 ja, pris din Gud i allen stund
 med liflig sang af hjertens grund!

Ja, sjunge hver, som sjunge kan:
 Nu tændtes lys i skyggers land,
 og ret som midnatshanen gol,
 blev Jakobs stjerne til en sol.¹

Nu kom han, patriarkers håb,
 med flammeord og Himmel-dåb;
 og barnet tyder nu i vang,
 hvad David dunkelt så og sang.

Kom, Jesus, vær vor hyttegæst,
 hold selv i os din julefest!
 Da skal med Davids-harpens klang
 dig takke højt vor nytårssang.

Martin Luther 1535.
 N.F.S. Grundtvig 1817. Bearbejdet 1852.
 Jf. nr. 95.

¹ 4 Mos 24,17

114**Hjerte, løft din glædes vinger**

© *Det Kgl. Vajsenhus' Forlag*
Mel.: Johann Crüger 1653

Hjerte, løft din glædes vinger!
 Over muld
 underfuld
 englesangen klinger;
 hør og mærk de toner søde,
 Himlen lydt
 melder nyt:
 Kristus lod sig føde!

Gud, vor Fader, gav i nåde
 julenat
 os en skat,
 herlig overmåde;
 for at frelse os af nøden
 steg herved
 kærlighed,
 stærkere end døden.

I, som tunge stier træde,
 stands og hør:
 Her er dør
 til den sande glæde;
 og i huset inden døre
 trøstes ved
 slig en fred,
 ingen sorg tør røre!

Er I fattige og arme,
 ind kun stig,
 han er rig
 og har hjertevarme!
 Fyldt af forråd er hans lade,
 og han huld
 skifter guld,
 som gør hjerter glade.

Nu, så lad til ham os fare,
 mange, få,
 store, små
 i en samlet skare!
 Ingen tør ved rejsen gyse,
 Jesu navn
 som en bavn
 vil på vejen lyse.

Priser, brødre! hvor I bygge,
 det Guds Ord,
 som til jord
 kom med liv og lykke!
 Genlyd, jul, af toner søde,
 som med klang
 engle sang:
 Kristus lod sig føde!

Paul Gerhardt 1653.
 C.J. Brandt 1878.